

Preu 2 cuartos.

ADMINISTRACIÓ.

RAMBLA D' ESTUDIS, N.º 5, LLIBRERIA

REDACCIÓ.

SEMOLERAS, 5, ENTRESSUNLO.

Preu 2 cuartos.

COSAS DEL DIA.

¿Veus aquell barco?... Donchs es inglés.
--!!Inglés!!... amaguemnos.

ADVERTENCIAS.

Está en premsa l' almanach de *La Gorra de cop* que contindrà á mes de xistosos articles, qüentos, epígramas, cantarelles, etc., y una infinitat de caricaturas.

A tots los subscriptors per un any se'ls regalarà dit almanach.

S' ha agotat la segona tirada del primer número de *La Gorra de cop*. Aixó vol dir que 'ls que no tinguin los números successius se donguian presa si no 's volen quedar sense.

En la Administració trobarán los números 2, 3 y 4 que valen, per are, dos quartos.

S' admeten suscripcions á quatre rals rimestre dintre de Barcelona y á cinch rals á fora, pagant per adelantat.

Preguem als Srs. Corresponsals de fora no s' adormin y liquidin á la major brevetat.

¡FA FRET!

Segurament que tots vostés, ó al menos la majoria, haurán exclamat aquestas paraulas, fregantse las mans y mes embolicats qu' un carmelo, algo d' aqueixos dias que 'l Montseny s' ha posat mantellina blanca.

Si senyors: sóm á mitj Novembre, y ja fa un fret que *pela*.

Lo ditxo diu: *per sant Andreu, pluja ó neu*; però las profecias de enguany s' han complert ab anticipació.

Hém tingut pluja y hém tingut néu, abans de ser sant Andreu y, com á consecuencia del mateix, hém tingut y tenim fret.

Lo fret, ha exterminat completament los barrets de palla que, per no tenirne d' altres los seus legítims propietaris, descaradament, encara, se passejaban per la Rambla; ha fet encostipar als qu' encara vestian d' istiu, perque 'l sastre no 'ls hi tenia la roba d' hivern llesta; ha fet treurer las arnas de las capas, y ha refrescat als caps que, per sistema, acostuman ha estar calents.

¡Oh! fret, ja convenias; benvingut sias.

Encara que «La Gorra de Cop» també s' hagi encostipat ab aquets vents *maquiavelichs* qu' han bufat aqueixos dias, per aixó, nosaltres te saludém, te venerém y t' adorém perque 'ls vents que t' han acompanyat, ab son buf se 'n han emporrat solsament los rancis forros de la mateixa, y á n' ella l' han deixada intacta.

Lo fret no solsament es convenient, sino útil y necessari per l' humanitat.

L' humanitat, sense fret, no podria existir, com no existiria res de lo creat, al faltar un

dels tres elements necessaris é imprescindibles per sa existencia y vitalitat.

Lo fret es bó per l' home, y per la dona.

L' home, quan fa fret, dú capa, y la dona se lapa.

Un home ab capa, un home mudat.

Encara que no dugui planxada la camisa, ni 'l coll, ni ls punys, mentres dugui lluentas las botas, respallat lo barret y la capa á las espatllas, tothom li diu que va mudat.

Veuse aquí una de las ventalljas que 'ns reporta l' hivern, ó millor dit, lo fret.

La dona, encara que dugui un cabàs per monyo y no vaji pentinada, ab la nuba tot s' ho tapa. Dú las mans brutas, vinga 'l manguito; no dú cotilla, vinga la bata; que està molt magre y vol engreixarse, vingan fandi-l-las; que vol ser home, vingan donchs calsas; es á dir, al hivern, la dona es home, dona, y no sabem que més, gracias al fret. Veuse aquí un altre de las ventalljas.

Al istiu, no las pot tenir aqueixas ventalljas la dona, perque avuy dia, si no ensenya un tros de pit, per molts, no es guapa; si no ensenya un bon monyo y polisson poden estar ben creguts que la majoria dels *cursis* la califican de *fenómeno*, y per lo tant, á la dona, sempre li es mes convenient y favorable lo fret que la calor.

Nosaltres, no s' estranyin, istiu é hivern nos es igual, perque sempre dubém capa.

¿Com? preguntarán vostés. La resposta es molt sensilla; potser, també n' han dut, y 'n duhen, istiu é hivern, com nosaltres, sino que la d' istiu los hi es *invisible* y la d' hivern *visible*.

Com tenim tants amichs y sempre estém disposats á fer un favor á qui 'ns lo demani, si al istiu dubém capa, es perque l' *aguantém*; y si al hivern ne dubém, es perque la varem comprar al sastre. Suposo que molts de vostés se trobarán ó s' haurán trobat en la situació nostra, y per lo tant no estranyin que 'ls hi haguém dit que, potsé com molts de vostés duyam capa *invisible* al istiu, y capa *visible* al hivern.

De tots modos, á nosaltres tant ens agrada dur capa com aguantarla, perque tot es capa; y com som tan amants de la mateixa, debém participalshi que som amants del fret, de la néu y del glas.

Ab aixó, vina fret, vina hivern, ben vingut sigas, puig que, mentres tu vens y dominas, lo ciutadá s' amaga y s' embolica, 'l pagés aprop de la llar s' escalfa, y la terra descansa, pera treballar y donar fruyt al brillar amorós lo primer raig de la florida primavera.

Vina, hivern! y al pronunciar aqueix crit de vina, no podem menos que repetir los següents versos d' un de nostres mes estimats amichs.

«Ay!... pero benvingut sigal

«¡Benvingut ne siga 'l fret!

«Que, també, la primavera,

«Ne vé després de 'l hivern.

J. G. LLIRÓ.

LO FRET A 'LS HABITANTS DE BARCELONA.

Habitants de Barcelona:

homs y donas, grans y xichs;

Rodo 'l mon y torno al born....

soch lo FRET que torno aquí;

y com jo soch un monarca

que cada any, vos mano, mitx,

ja que vinch entre vosaltres

mon govern a restablir.

habitants de Barcelona,

escolten lo que 'us previnch:

Primer: que 'l que, tenint feynó,

no treballi, perque aixis

l' hi plau be, faré que tinga

panellons á tots los dits.

Segon: qu' á aquell currutaco

que, provocantme á n' á mi,

s' estiga fent centinella

ó be l' ós, vulgarment dit,

esperant á una xicota

y no l' esperi ab bons fins,

l' hi daré una *calapándria*

que potser no 'n surti viu.

Tercer: que á aquella *senyora*

que tota sola, de nit,

se passeji per las Ramblas,

Santa Mónica ó del Mitx,

que de *mesch* ne vaigi plena

perque la vaigin seguitat.

aquesta per mes que 's tapi

ames de ferla tussir,

la duré una temporada

allá, al Hospital civil.

Y cuart: que 'l que tinga capa,

(en aixó dech advertir

que no basta el aguantarla

que posársela es precis),

se la posi desseguida

que aquest any seré molt viu.

Al que sigui mes corrido

que 's vesteixi lo *karrich*:

las senyoras las *morunas*

y 'ls serenos per la nit

ab lo *clássich* cucuruto

ja se poden ben cubrir,

qui no ho pugui fer de fora

que s' abrigui de per dins;

qui d' hivern no tinga *traje*

que se 'n posi dos d' istiu,

perque aquell que s' atreveixi

ma potencia á *ress's't'r*

l' hi daré una *pub... nia*

ó altre cosa per l' estil.

He dicho, donchs; s' encarregan

de mas ordres fer cumplir,

los vents, las neus y las plujas

que son los meus agutzils.

Donat á l' Isla del Parque

á las dotse de la nit,

avuy vintidos Novembre,

mil vuitcents setanta cinch.

ROCH ROCA Y ROQUÉ.

REVISTA.

En lo teatro Romea, segueixen las representacions de la comedia en un acte original del conegut escritor dramátich don Frederich Soler, titulada «Lo jardí del General». La decoració del Sr. Planella, cada dia mes aplaudida.

Ja que parlem de «Lo jardí del General,» tenim entès que es una de las obras qu' estabba destinada á la Empresa del Prado Catalán. Problema: Si «Lo jardí del General,» desmenyat, com ha sigut, en lo teatro de la especial predilecció del autor ha obtingut un éxit tan satisfactori: estrenat en lo Prado Catalán, ¿quin éxit l' hi hauria cabut?

Lo disapte 4 de desembre, tindrà lloch en lo teatre de *Novedades* la primera representació en aquesta temporada de la aplaudida sarsuela de màgica *Los sets pecats capitals*, cual funció la Empresa destina á benefici de 'ls autors D. Narcís Capmany y D. Andreu Brases.

Ab lo títol «La Dida» ha escrit y acaba de publicar lo Sr. Feliu y Codina, una novela bassada en l' argument del conegut drama que porta 'l mateix títol, original del *mes eminent* autor dramàtic català, segons assegura 'l prospecte que se reparteix ab profusió.

Hem rebut los números 1 y 4 de «El Eco Ampurdanés» de Figueras. Es admirable la cachasa que gastan los números 2 y 3 per venir á visitarnos.

UN FALS AMOR.

Un jorn d' abril, bon matí,
Cert cavaller de nombrada,
Cabalgaba un rich rossi,
Satisfet per tindre 'l si
Y 'l cor de la seva aymada.
S' aymada des d' una vista,
Ven com s' aymats: allunyaba;
Pren un manto de batista,
Se 'l posa y segueix sa pista
Per sèbre cert si l' aymaba.
Sens sospitarho tan sols
Lo cavaller caminaba.
Escoltant los rossinyols
Que per cert n' hi havia molts,
Y á sentirlos convidaba.
Descabálga, y pensatiu,
S' assenta al peu d' uns arbrets,
Per escoltar lo *piu, piu*,
Qu' eixia d' un petit nin,
Plé d' auellas y auelletes.
A poch, d' entre 'l vert ramatje
Surt una gentil matrona,
Cuberta ab rich vel celatje,
Que pareixia l' imatge
De nostra hermosa Patrona.
—Oh! jó t' aymo bella aymia,—
Diu formal lo cavaller,—
Si m' amor no es de valia,
Te probaré nit y dia
Que per tu tot ho puch fer.
—Baix ta paraula d' honor
Jura,—diu l' apareguda—
Que sols per mi sens amor.
—Jur' que t' aymo ab tot lo cor
Per lo sant nom que m' escuda.
—No blasfemis, vil farssant,—
(Diu ella fóra de sí)
¿Tú ets lo cavaller aymant
Que jurabas fa un instant
Ser fidel hasta mori?

Lo galan qu, aixís se porta
Se 'l desprécia ab tot lo cor;—
Y l' hi diu ab veu mes forta,—
—Des d' avuy, per tú soch morta—
Y fuig malehint s' amor.
Lo cavaller confudit
Al reconeixer s' aymada,
Monta á cavall tot seguit
Y fuig com mal esperit
Per entre aquella enramada.
Arriba mes mort que viu
Prop del riu de Llobregat
Sols eixa paraula diu
—¡Adeu, Isabel! y ayrat
Se tira de cap al riu.

L' endemà dins d' un convent
La desgraciada Isabel,
Estaba de cos present,
Puig son gran remordiment
L' hi vá fer guanyar lo cel.

SALVADOR CONT.

LO BARBER D' ALMOSTER.

(CUENTO FANTASTIC).

Segona part.

Sols una vista privilegiada y molt perspicás ahuria reconegut un any mes tart dels sucesos explicats, en lo barber de Poboleda á nostre amich Jaume: tant havia cambiat. De gras y robust qu' era havia tornat flach y groch: los ulls petits, rodons y vius avans, abuy pareixian retroceder dintre son cap esmortuats y lánguís: sa cabellera avans gris s' havia tornat talment blanca com la neu: la varola havia desfigurat son rostre y perdut un ull; sos moviments avans tan llauers y vius eran avuy difícils y penosos y fins sa veu s' havia tornat ronca y apagada.

En quant á sa ma que avans se passeijaba tan llauera acariciant sa navaja las barbas dels admirats parroquians, avuy, segons tothom deya, tremolaba continuamente y no feya una barba sense que lenyís ab sanch la fulla de la navaja.

Mes com en lo poble era sobre-vingut, y fins havia combiat de nom, ningú estrayava totas eixas circunstancias que tant haurian admirat á un antich parroquià de Jaume.

En lo poble tothom s' havia format d'ell aqueix concepte: un bon home y un mal barber, y ningú pensaba ni sabia res mes de mestre Pau qu' aqueix era 'l bon nom del infelís barber.

Feya un any, dia per dia del horrible sucés: es á dir; corria 'l dia 31 de desembre de 18.... y qui hagués vist la botiga del barber, s' hauria admirat: eran las deu del vespre y encare faltaban deu ó dotse barbas á fer, quals duenyos esperavan tanda: y dich s' hauria admirat perque aquell dia mestre Jaume, pareixia animat d' un nou esperit: havia ressucitat sa antigua vivesa y desempenyaba son ofici com en sos millors temps: l' amarga sonrisa que, despres d' allavors, havia substituït en sos llavis á la satànica que 'l dominá durant aquell dia, havia desaparegut y fet lloch á aquella mateixa repulsiva, criminal, sangui-nolenta.

Y, sobre tot, sa ma havia recobrat l' antich vigor y seguritat.

Y, apesar de tot, lo seu cor saltaba dintre la musculosa caixa de son pit: sens dupte tota sa energia la havia amontonada en son rostre y mans y aquella mateixa rapides qu' usaba era resultat de la voluntat ferma que tenia de ofegar lo foch interior.

A las onse de la nit quedaban sols quatre parroquians, y si de nous no n' entraban, com era improbable, á las dotse hauria acabat sa feyna. A mida que acababa sa ma perdía aquella seguritat gradualment: hauria volgut durés tota la nit sa feyna: son vigor tambe l' abandonava, tremolavan sas camas y s' apagavan sos ulls. Estaba ja al últim y sos ulls miraban á totas parts com si desitjés veurer entrar nous parroquians.

En va: dava ja 'ls ultims tochs al darrer parroquià, y qui hagués pogut veurer son interior l' hauria compadescut.

Per fi, suspirá: havia acabat sa feina: cobrá son frevall, y acompanyá al parroquià fins á la porta ab intent de tancar-la. Ja havia tancat la primera fulla de la porta, y ajustaba la segona, cuan sonaren las dotze en lo campaná de la esglesia y una má exterior li guanyá l' acció, y un cavaller entrá en la botiga: s' asentá en la cadira de brassos, llensá son xambergó en terra despres de desemborsarse y

—Afaiteume, mestre... Jaume — li digué clavant sos ulls vispeixants en lo rostre del esmortuít barbé.

Y ab tota calma s' arreplená en lo silló descansa sos brassos en éll y colocá en son coll la metálica vacina.

Oh! 'l terror del barber no te explicació possible.

Arreconat en la paret no podia apartar sos ulls del estrany personatge; estrany, sí, perque aquell cavaller s' assemblaba, com una gota d' aiga á un altre gota, al seductor de la muller del barber.

Lo cavaller continuá:

—No hus entretinguen, mestre Jaume: es tart y tinch molta feina; además me cansa aquesta barba llarga: avuy fa un any que no me he fet afeitar. ¿No es cert?

M. PALÀ.

LITERATURA DE CARRERÓ.

En un estanch del carrer del Hospital s' hi llegeix:

De Barcelona Igualada.

Com se coneix que l' autor de aquet rétol deu participar de idees molt avansadas.

En lo carrer de la Cera, passanthi l' altre dia, varem veurer aprop d' un carboner un rétol que deya:

Se cose á la maquina.

Si 'l seu autor sab tan poch de cusir com de dictar, no li fiariam pas las calsas per por de perdre las lo dia menos pensat al mitj del carrer.

En una drogueria del carrer de Sadurni s' hi llegeix:

El tramvia.

¿Deurá potser tenir accions del tramvia l' amo de la tenda? Aixó no ho sabem: pero á una drogueria titularia *El tramvia*, á nosaltres 'ns fa 'l mateix efecte que d' un bé dirne un bou.

En lo carrer de S. Rafel s'hi llegeix:
Casa de comida de Puertorrico.
 Com se coneix que l'amo de la casa deu donar
 rrr per dinar als pobres.

Vajin al carrer del Carme y llegiran:
Forn del Curma.

Com se coneix que l'au autor es un acérrim
 partidari de las as.

Si may passen pel carrer dels Salvadors. no
 s'oblidin de llegir aquet altre:

Lavaderos de la Lutcheta con agua de dos rrius.
 Francament n'hi ha per riurer un rato. No
 n'hi havia prou ab las as y las es que ara surten
 las erres

En lo carrer de la Cera s'hi llegeix:
Taller de armolista.

Si no ve algun académich á explicarns' lo que
 vol dir l'última paraula, nos haurem de quedar
 tan burros com avans.

Carrer de Tallers: *iGos de fraga á 8 cus. libra.*
 Com que per la gramática suposem lo que dehuen
 ser las figas, encara que 'ns las donessen de
 franch....

Carrer de la Corribia: *Aquí se transportan pia-
 nos con el mas sencillo cuidado.* ¿Com volen tenir
 feyna?

Carrer de la Princesa: *Chacoleteria.* Estranyem
 que no haigi demanat privilegi d' invenció per lo
 descobriment de la chacoleta.

Carrer del Regomir: *Cagas de plumas á 4 Rs.*
una; á escoguer de las que gedan. En la mateixa
casa Jugete bonito barato. Deu haver volgut pa-
 rodiar aquelles paraulas dels italians. *Santi,*
boniti, barati.

Carrer de l' Arch del teatro: *Binos del Bruch*
y del Priorat. Se coneix que vol está be ab los
 catalans y castellans.

Carrer Nou: *Aquí se blangean abitaciones.* No
 te mala feyna l' que ha de emblanquinar la cuyna
 de casa seva, si l' ha de portarla al carrer Nou.

En un carretó que va per aqueixos mons de
 Deu: *Se recogen perros casolanos.* No s' podia es-
 perar altre cosa de un que tira... carros.
 Prou per ayuy.

XIVARRI.

—Paret, ¿saps quin' hora es?

—Si, digué l' altre, y continuá son camí.

—Tú, pagam l' vestit que m' has trepitxat,
 —Prou, dona prou; aquí tens quatre
 cuartos.

—Com s' enten lo vestit val mes...

—Es fals; jo sols pago una *escombra* qu' es-
 combraba la Rambla.

—Escolti, sabria dirme...? Quin' hora es!

—Prou. ¿Quin' hora es?

Un *ataconadó* va casarse: al véuerse sol
 ab una dona al quarto va moure tant soroll
 que feu llevar la sogre:

—¿Qué fas? esclamaba aquesta.

—Res: contesta la nuvia; com que m' ha
 vist sola m' ha *ataconat*.

Un pinfor estaba queixós dels seus treba-
 lladors perque á l' hora de plegar l' abando-
 naban.

Arribá l' dissapte y esclamá:

—No feu cumpliments, no, ja se 'n poden
 anar com sempre.

Entrá un sort en una barberia.

—Séntis: cridá l' barber, y ell no 's movia.

—Séntis: repetí l' barber molt mes fort.

—Com vol que 'm *sénti* si soch sort: con-
 testá lo infelis.

Una senyora s' esclamaba per haberli pres
 lo portamonedas, y contestá una criada:

—Y donchs ¿de qué l' hi serveixen los dos
polissons que porta?...

Un cego va preguntar á un mut, com se
 deya y l' mut l' hi contestá ab signos.

CANTARELLAS.

Quan tu cantas ab piano,
 me deixa admirat ta veu,
 recordantme á lo drapayre
 que vol draps y ferro vell.

Ab tas miradas, nineta.
 la vista robada'm tens,
 sols que son per mi tan rivas.
 que'm semblan d'ulls d'esperver.

Com que portan tants postissos
 las pollas d'ayuy en dia
 tinch per cert bastant motiu
 de di'ls hi pollas *farsidas*.

Ab tú passava l'estona
 y are'm deixas sens di un mot...
 aixó ray, passaré'l rato
 llegint «La Gorra de cop».

Per tu daria la vida
 ¡la vida! ves si t'estim'
 pero no't creguis la meua:
 vull dir la de D. Crispin.

A una mossa molt garbosa
 un petó vaig demaná
 y, fent l'ullet, contestá:
 —Demani'm un altre cosa.

La dona es una estranyesa
 entre'ls demés animals,
 puig no n'hi ha cap que com ella
 tingui la cua en lo cap.

EPÍGRAMAS.

Me va dir la Margarida
 del carrer del Hospital:
 —¿Perqué voste tot lo dia
 ne ve sempre al meu *delrás*?
 —Perque potse alguna nit
 li podré veni al *devant*.

G. Ll.

Si algun dia 'm caso jo
 ab una rossa ha de sé.
 —¿Y no 's potsabé l' perqué
 ab una morena nó?
 —Perque vull gosar d' entera.
 llibertat á tolas horas,
 y las *morenas*, no ignoras,
 que t' *venen* sempre al *darrera*.

A. ANGELET.

XARADAS.

Com sossegar no podia
 tenin inglesos á mils,
 vaig sortir de Barcelona
 per anarmen lluny d' aquí.
 Vaig agafar l' *hu tersera*,
 que 's *cuart cuarta* repetit.
 y me 'n vaig *primera y euarda*
 á *hu dos tersa* ¡bon pais!
 Una *tot* va enamorar-me
 y 'ns vam casar de seguit.

J. BUSQUETS.

Quan lo *tot* es *dos* no es *hu*,
 y á cert temps val un tresor;
 si no hi caus *désat* lector.

A. ANGELET.

ENDEVINALLA.

So de gran utilitat;
 per moltes cosas serveixo;
 á casa jo sempre t' deixo
 si de mi has necessitat.
 ¿Vols ser músich? aquí 'm tens;
 ¿que t' embarcas? lo primé;
 ¿que t' desembarcas? també,
 los meus serveys son á cents.

T. A.

(Las soluciones en lo proxim número.)

CORRESPONDENCIA.

Denteta: Gracias.—T. D. y C. de la Mola: Dispensé,
 fou un descuit. De lo que 'ns envia aprofitarem alguna
 cosa.—Garlopa. Pot ser anirá l' *Cuento curt*.—Joaquim
 Aymami: Per rehons que no son del cas no podem in-
 sertar la seva contestació.—Cunyat del Ofech. mes en-
 devant mirarem de complaure'l.—Athos Careto: No
 s' ha perdut res: la repassarem.—Antidinacsmopoliti-
 terápich: enhorabona, envihi las solucions: las que 'ns
 ha enviat son exactas: lo que 'ns diu dels preus de sus-
 cripció, ho sab tothom: l' hi agraheim l' interés que 's
 pren.—Frare Llech: Algun epigrama aprofitarem: la
 poesia *Ibern*. la mirarem delingudament.—March Bell:
 No 'ns acaba d' agradar.—R. T.: No 'ns fa felissos.—
 Manel H.: L' hi agrairem que no torni á envia perque,
 com voste mateix diu, no s' enten gaire.—Pedro Agui-
 lera, Solsona: Envihi lo que vulga que s' insertará,
 si 'ns agrada: trenea caps del istil del que 'ns envia
 mo 'n publicuem.—Frederich Prieto: Publicarem l' epi-
 grama.—J. de Argila: Envihi cosas alegres.—Dos ton-
 tos: No senyors, no n' insertem.

Ham enviat xaradas y endevinallas que s' insertarau:
 Dos fills de Catalunya y Frare Llech.

Estampa de C. Miró, Barará, 12.